

hvis de ville have den Ulejlighed at gaa derud, se, hvorledes denne Samling, der er aldeles værdifuld, og hvortil der aarlig bevilges store Summer, efterhaanden mere og mere faar Karakteren af et stort Pulterkammer, og desuagtet besidder ogsaa dette Museum overordentlig store Samlinger, som slet ikke ere tilgængelige. Paa den Maade kunne vi ikke forsvare at lade det gaa i Længden, og derfor vilde vi ønske, at denne Sag var bleven fremmet allerede i Fjor. Men da den nu af forskellige Grunde ikke blev fremmet, er jeg glad over, at den nu er kommen frem fra den højtærede Minister. Hvad det foreliggende Forslag angaar, kan der naturligvis, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, være meget delte Meninger om, hvorvidt det er den rette Løsning. Jeg har haft Lejlighed til at sysle med disse Sager i en Række af Aar. Vi havde for en Del Aar siden et Forslag foreliggende om en Udvidelse paa samme Sted, som der nu er Tale om. Der var i Folketinget store Betæneligheder ved at gaa til en Udvidelse paa det Sted, og jeg hørte til dem, der vare meget betænkelige ved at gøre det. Der blev saa nedsat en Kommission for at undersøge, hvilke Grunde der her i Kjøbenhavn vare til Raadighed for offentlige Bygninger — det var den Kommission, som siden førte til Overenskomsten om Fælledeerne til Bygning af Ingeniørkasernen og Husarkasernen, kgl. Bibliotek osv. De Herrer ville erindre det. I denne Kommission blev det ogsaa undersøgt, hvilke Pladser der kunde være til Raadighed for Museer, og der var Pladser, som for mange syntes at være meget tiltalende. Mange havde følt sig overordentlig tiltalte ved Tanken om at faa Museerne ned paa Rosenborg Eksercerplads, men der var den store Vanskelighed, at en Opførelse af Museumsbygninger, der jo ikke kunde finde Sted, før man først var bleven enig om at flytte Garderkasernen. Altsaa, først skulde man være enig om, hvor Garderkasernen skulde ligge, og dette Spørgsmaal staar atter i Forbindelse med en Række andre Spørgsmaal, som først skulde løses. Saa det var klart, at hvis man vilde fastholde den Plan, vilde man ikke kunne faa en Løsning af Museumssagen før langt, langt ind i det næste Aarhundrede. Der var saa Tale om at benytte den saakaldte kongelige Frugthave ved Rosenborg langs Sølvgade, og der var mange, der følte sig meget tiltalte af denne Plan. Men ogsaa der viste det sig, at der, for at man kunde komme til at

bygge, først maatte foregaa en hel Del Forhandlinger, som det viste sig vanskeligt at gennemføre, og som vilde skubbe Sagen ud i en ret uvis Fremtid. Derfor tror jeg, det gik Kommissionens øvrige Medlemmer, som det gik mig, at skønt man fra Begyndelsen havde følt sig tiltalt ved at komme et andet Sted hen, kom man til Erkendelse af, at hvis man i en nogenlunde nær Fremtid vilde have en Bygning for vore offentlige Samlinger, kunde det ikke hjælpe at søge andet Sted end dernede ved Stormgade, hvor vi jo for nogle Aar tilbage have købt en stor Række Bygninger i dyre Domme netop med det Formaal for Øje at udvide Museerne. Jeg kan i mange Maader give det ærede Medlem for Ringkøbing Ret i, at der kan være Betæneligheder her, og navnlig er det for mig, ligesom for ham, et Spørgsmaal, om der i al Fremtid eller dog i en overskuelig Fremtid vil være Plads nok til Udvidelse af alle disse Samlinger. Det er mig ikke ganske klart. Men der er alligevel, naar man ser det nærmere efter, en meget betydelig Plads til Udvidelse dernede, især naar man tager den Længde med i Betragtning, som ikke er opført paa dette Projekt, men som der er Plads til langs den ny Gade, der bliver stukket igennem mellem Ny Vestergade og Stormgade. Og saa kan det jo ikke nægtes, at der ogsaa er store Fordele ved at blive paa den Plads, hvor Museet er vokset op og har udviklet sig. Jeg vil ikke tale meget om, at det har sin store Betydning at følge den Tradition, som der har udviklet sig, men det er dog et Hensyn, som er af ikke ringe Værd, naar man skal have bygget ny Museumsbygninger. Vi vide af Erfaring — af sørgelig Erfaring —, at det undertiden er farligt nok at give sig Arkitekterne i Vold. Der er hos mange af vore Arkitekter et Sværmeri for store Vestibuler, vældige Trapper og vældig høje Sale, som maaske arkitektonisk set kunne tage sig godt nok ud, men som ere overordentlig kostbare og lidet hensigtsmæssige netop til Samlinger af den Art, der er Tale om. Hvis man bygger i en vis Forbindelse med Prinsens Palæ, er der mere Udsigt til, at man kan faa Arkitekternes Nybygninger holdt inden for rimelige Rammer; de ville blive nødte til at rette sig noget efter den Tradition, som har hersket der, og det tror jeg er godt. Jeg tror, det vilde være godt i en Museumsbygning som denne at slippe for alt for vældige Vestibuler, alt for pompøse Trapper, og jeg tror, det vilde være meget godt at slippe for alt for høje Sale; thi for et Museum